

نصب یک هارددرایو داخلی، یکی از ساده‌ترین به‌روزرسانی‌هاست و معمولاً گزینه بهتری نسبت به استفاده از درایوهای خارجی است که سرعت کمتری دارند و ممکن است در جای نادرستی قرار بگیرند.

محفظه های درایو

در موارد عادی، اتصال دهنده های درایو، معمولا در عقب جای گرفته اند. در برخی کیس ها، معمولا این اتصال دهنده ها در سمت راست قرار می گیرند که این نحوه استقرار، مسیریابی را آسان تر و کابل ها را پشت جعبه مادربرد مخفی می کند. در برخی دیگر از کیس ها نیز این امکان برای کاربران فراهم شده که محفظه درایو را جا به جا کنند یا برای بهینه سازی جریان هوا و مدیریت بهتر کابل ها، محفظه ها را در مکان های متفاوتی قرار دهند.

ممکن است از لحاظ فیزیکی، استقرار هارددرایو در رایانه شخصی، مشکل ترین قسمت در فرآیند نصب باشد. برای محکم کردن درایو درون محفظه، به چهار پیچ در دو طرف و زیر درایو نیاز است. بسیاری از کیس ها، از کیس بدون نیاز به ابزار یا tool-less برای نگهداشتن درایوها استفاده می کنند که فقط به چند سوزن و گیره ساده نیاز دارد.

زمانی که درایوها بدرستی مستقر و خنک نگه داشته شوند، مدت زمان بیشتری عمر می کنند. هنگام استقرار درایو در یک سیستم، سعی کنید تا حد ممکن بین آنها فضای خالی در نظر بگیرید تا جریان هوا از بالا و پایین آن براحتی عبور کند. قرار دادن درایوها مستقیماً جلوی فن تهویه نیز می تواند مؤثر باشد.

به محض استقرار درایو، اتصال آن به سیستم سریع و راحت انجام می شود. تمام هاردرایوهای جدید که امروزه به فروش می رسند، از واسط ساتا استفاده می کنند (مگر این که شما با سرورها سروکار داشته باشید). ساتا، یک واسط گذرگاه رایانه ای است که آداپتورهای گذرگاه میزبان را به ابزارهای ذخیره سازی انبوه مانند هارد دیسک درایوها و درایوهای نوری متصل می کند.

ممکن است کابل های ساتا که روی درایو جدید و مادربرد قرار گرفته اند، دارای اتصال دهنده های متفاوتی باشند: بعضی ممکن است دارای سرهای مستقیم با زاویه راست (به شکل L) و برخی دارای گیره های نگهدارنده فلزی باشند. شکل اتصال دهنده هیچ تأثیری بر عملکرد درایو نخواهد داشت. برخی ممکن است ترجیح دهند از کابل های ساتا که زاویه راست دارند (L)، در سمت درایو استفاده کنند زیرا براحتی آن درایو را از درایوهای سیستم متمایز می کند. استفاده از این نوع اتصال دهنده های L مانند در سمت مادربرد گاه به مسدود شدن درگاه ها منجر می شود؛ زیرا اتصال دهنده ممکن است با درگاه های مجاور همپوشانی داشته باشد. سعی کنید از کابل های ساتا با گیره های نگهدارنده فلزی استفاده کنید، زیرا اتصال دهنده ها را حفظ می کند. کابل های جدیدتر ساتا 3 (شش گیگابیت) معمولاً دارای گیره هستند ولی اتصال دهنده های قدیمی تر ساتا 2 (سه گیگابیت) این گیره ها را ندارند.

پس از این که کار اتصال کابل ساتا به پایان رسید، درایو را به واحد منبع تغذیه متصل کنید. کابل برق ساتا مانند کابل داده ساتا، به صورت یکطرفه به درایو متصل می شود.

پس از استقرار و اتصال درایو، سیستم خود را روشن کنید و وارد BIOS / UEFI شوید. معمولاً می‌توانید با فشار دادن دکمه DEL یا F2 پس از روشن کردن سیستم، به BIOS / UEFI دسترسی داشته باشید. اغلب، سیستم یک بیگم به صورت '

'Press DEL to enter Setup' نمایش می دهد که با استفاده از راهنمای مادربورد، در انتخاب کلید صحیح به شما کمک می کند. در قسمت بایوس، به فهرست تنظیمات استاندارد سیستم بروید یا از مسیر SATA «Integrated Peripherals» استفاده کنید تا تمام درایوهای نصب شده روی سیستم خود را مشاهده کنید. اگر تمام کنترل گرهای درایو فعال است و درایو بدرستی متصل شده، باید در بایوس فهرست شده باشد. اگر نام درایو درون فهرست نبود، رایانه را خاموش کنید، تمام اتصالات را مجددا بررسی کنید، به قسمت بایوس بروید و دوباره چک کنید. اگر با وجود محکم بودن تمام اتصالات، باز هم درایو درون فهرست نبود، کابل داده ساتا را به یک درگاه دیگر روی مادربورد متصل کنید.

برای این که مطمئن شوید ویندوز، درایو را می شناسد، Device Manager را باز کنید. در ویندوز 8، روی دکمه ویندوز در دسکتاپ راست کلیک و گزینه Device Manager را انتخاب کنید. در قسمت مربوط به Disk Drives، درایو مورد نظر را چک کنید.

زمانی که پس از نصب درایو، ویندوز را باز می کنید، یک صفحه ویزارد با عنوان New Hardware Found باز می شود که نشان می دهد درایو از طریق سیستم یافت شده است. آخرین کاری که باید انجام دهید پارتیشن بندی و فرمت کردن درایو است. پس از این کار، درایو آماده استفاده است. اگر درایو را به چند پارتیشن تقسیم کنید، خواهید دید در قسمت File Explorer درایوهای زیادی ایجاد می شوند که هریک نام و برچسب مخصوص خود را دارند. (ضمیمه کلیک)

منبع: pcworld

مترجم: سارا بصیری